

ಮನೆಯಿಂದ ಮನೆಗೆ

■ ಜಿ.ವಿ. ಅರುಣ

ಕಲೆ: ಸಂತೋಷ್ ಸಿಹಿತ್ತು

ಅನ್ನಪೂರ್ಣಳಿಗೆ ಐದನೇ ತರಗತಿಯ ಪಾಠಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಕಲಿಸಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಮಲ ನಿರ್ದರಿಸಿಬಿಟ್ಟಳು. ಅವಳಿಗೆ ಹಾಗೆ ಕಲಿಸುವುದು ತನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯ ಎನ್ನಿಸಿಬಿಟ್ಟಿತ್ತು. ಹಾಗೆ ನೋಡಿದರೆ ನಿರ್ಮಲಳಿಗೆ ಅನ್ನಪೂರ್ಣಳ ಪರಿಚಯ ಅಂದು ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ತಾನೇ ಆಗಿತ್ತು! ಓದು-ಬರಹ ಒಂದಷ್ಟು ಗೊತ್ತಿರದ ಅನ್ನಪೂರ್ಣಳಿಗೆ ನಾಲ್ಕನೇ ತರಗತಿಯವರೆಗೆ ಯಾರೋ ಶಾಲೆಗೆ ಮೇಡಂ ಅನ್ನುವವರು ಕಲಿಸಬಹುದಾದರೆ, ಅಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದಕ್ಕೆ ನಾನು ಕಲಿಸಬಹುದಲ್ಲವೇ ಎಂಬ ಭಾವನೆ ನಿರ್ಮಲಳಿಗೆ ಸಹಜವಾಗಿ ಮೂಡಿತ್ತು.

ಅಂದು ಬಾಳೆಹಣ್ಣನ್ನು ಕೊಳ್ಳಲೇಬೇಕು ಎಂದು ಶಫಠ ತೊಟ್ಟವಳಂತೆ ನಿರ್ಮಲ ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ಬಂದು ನಿಂತಿದ್ದಳು. ಎರಡು ದಿನಗಳಿಂದ ಬಾಳೆಹಣ್ಣನ್ನು ಕೊಳ್ಳಲು ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ. “ಟಿಫಿನ್ ಆಯ್ತಾ ಮೇಡಂ?” ಎಂದು ಬಲಗಡೆಯಿಂದ ಬಂದ ಧ್ವನಿಗೆ ನಿರ್ಮಲ ಅತ್ತ ತಿರುಗಿದಳು. ಹತ್ತು-ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷದ ಹುಡುಗಿ ಒಂದು ಮಗುವನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ನಿಂತಿದ್ದಳು. ಅವಳನ್ನು ಎಂದೂ ಆ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ನೋಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಕರ್ಷಕ ಶ್ವಾಮಲವರ್ಣದ ಆ ಮುಖದಲ್ಲಿ ನಗು ತುಳುಕುತ್ತಿತ್ತು. ಚೆನ್ನಾಗಿ ಎಣ್ಣೆ ಹಚ್ಚಿದ ಕೂದಲಿಗೆ ಬಿಗಿಯಾಗಿ ಜಡೆ ಹೆಣೆದು, ತುದಿಗೆ ನೀಲಿ ಬಣ್ಣದ ರಿಬ್ಬನ್ ಕಟ್ಟಿದ್ದಳು. ಹಾಕಿದ್ದ ಬಣ್ಣಬಣ್ಣದ ಹೂವುಗಳ ಚಿತ್ತಾರವಿದ್ದ ದಪ್ಪ ಬಟ್ಟೆಯ ಲಂಗದ ಬಣ್ಣ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಾಸಿದ್ದರೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಒಗೆದದ್ದು ತಿಳಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಅವಳು ಎತ್ತಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಸಣ್ಣಮಗುವು ನಿರ್ಮಲಳತ್ತ ನೋಡಿ ನಾಚಿಕೊಂಡು, ಎತ್ತಿಕೊಂಡಿದ್ದವಳನ್ನು ತಬ್ಬಿ ಹಿಡಿಯಿತು.

ತನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರಕ್ಕೂ ಕಾಯದೆ ಆ ಹುಡುಗಿ “ಅಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಮನೆ ಕಟ್ಟಾ ಇದ್ದಾರಲ್ಲ, ಅದರ ವಾಚ್‌ಮನ್ ನನ್ನ ಮಾವಾರಿ ಮೇಡಂ. ನಾನು ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಬಂದೆ” ಎಂದು ತನ್ನ ಪರಿಚಯವನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಂಡಳು. ಅವಳು ಭಿಕ್ಷೆಬೇಡಲು ಬಂದಿಲ್ಲ ಎಂದು ನಿರ್ಮಲಳಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅವಳ ಮುಖ ನೋಡಿದರೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆಯಿಂದ ಏನೂ ತಿಂದಂತೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ನಿರ್ಮಲ ಒಳಗಿನಿಂದ ಒಂದು ಬಿಸ್ಕಿತ್ ಪೊಟ್ಟಣ ತಂದು ಅವಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಳು. ಮೊದಲು ಬೇಡ ಎಂದರೂ ಆಸೆಯ ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ಆ ಹುಡುಗಿ ಅದನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ನಿರ್ಮಲಳ ಹೊಟ್ಟೆ ಚುರ್ ಎಂದುಿತು. ಅವಳು “ತೆಗೆದುಕೋ” ಎನ್ನುವಂತೆ ತಲೆ ಆಡಿಸಿದ ಮೇಲೆ, ಮೆಲ್ಲನೆ ಬಿಸ್ಕಿತ್ ಪೊಟ್ಟಣ ಕೈಯನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಂಡಿತು.

“ಮಗುಗೆ ಜಾಸ್ತಿ ಕೊಡಬೇಡ. ಹೊಟ್ಟೆಕಟ್ಟುತ್ತೆ” ಎಂದು ಎಚ್ಚರಿಸಿದಳು ನಿರ್ಮಲ. ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಬಂದ ಬಾಳೆಹಣ್ಣಿನವನ ಹತ್ತಿರ ಹಣ್ಣನ್ನು ಕೊಂಡಳು. ಅದರಿಂದ ನಾಲ್ಕು ಬಾಳೆಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಕಿತ್ತು ಆ

ಹುಡುಗಿಗೆ ನೀಡುತ್ತಾ, “ನನ್ನ ಹೆಸರೇನು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

“ನನ್ನ ಹೆಸರು ಅನ್ನಪೂರ್ಣಾರಿ ಮೇಡಂ”
“ಯಾವೂರು ನಿಂದು?”

“ರಾಯಚೂರು ಹತ್ತಿರ ಹಳ್ಳೀರಿ ಮೇಡಂ” ಎಂದು ಮತ್ತೆ ನಕ್ಕು, ಬಿಸ್ಕಿತ್ತನ್ನು ತಿನ್ನಲು ಗೋಡೆಗೆ ಆನಿಕೊಂಡು ಅಲ್ಲೇ ಕುಳಿತಳು.

ಸಂಜೆ ಆ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ವಾಸವಿದ್ದ ಮಕ್ಕಳು ಮಾಮೂಲಿನಂತೆ ಆಟವಾಡಲು ನಿರ್ಮಲಳ ಮನೆಯ ಮುಂಭಾಗದಲ್ಲಿ ಸೇರಿದರು. ಅದು ಅವರ ಆಟಕ್ಕೆ ಪ್ರಶಸ್ತ ಸ್ಥಳವಾಗಿತ್ತು. ಮೂವರು ಹುಡುಗರು ಇಬ್ಬರು ಹುಡುಗಿಯರ ತಂಡಕ್ಕೆ ದೇವಾಂಗ್ ಮುಖಂಡ. ಅವರು ಆಡುವ ಆಟಕ್ಕಿಂತ ಆಡುವ ಕಿತ್ತಾಟವನ್ನು ನೋಡಲು ನಿರ್ಮಲ ಹಾಗೂ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದ, ಎದುರು ಮನೆಯ ಗೆಳತಿಯರಿಗೆ ಬಹಳ ಇಷ್ಟ. ಅಂದು ಸಂಜೆ ಹುಡುಗರ ಕಿತ್ತಾಟ ಪ್ರಾರಂಭವಾದಾಗ ನಿರ್ಮಲ ಬಂದು ತನ್ನ ಮನೆಯ ಮುಂದಿನ ಮೆಟ್ಟಲ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಳು. ಹೊರಗೆ ಗೇಟ್ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಅನ್ನಪೂರ್ಣ ಇವರ ಆಟನೋಡುತ್ತಾ ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ನಿರ್ಮಲಳನ್ನು ನೋಡಿ ಮೇಲೆ ಎದ್ದು “ನನ್ನನ್ನೂ ಲಗೋರಿ ಆಟಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಅವರಿಗೆ ಹೇಳಿ ಮೇಡಂ” ಎಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡಳು.

ನಿರ್ಮಲ “ಏ ದೇವಾಂಗ್, ಇವಳನ್ನು ಆಟಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸಿಕೋ” ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು. ದೇವಾಂಗ್ ಇಂಗ್ಲಿಷಿನಲ್ಲಿ “ಇಲ್ಲ, ಅವಳಿಗೆ ಲಗೋರಿ ಆಟ ಬರಲ್ಲ, ಅಲ್ಲದೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕೂಡ ಬರಲ್ಲ” ಎಂದು ದರ್ಪದಿಂದ ಹೇಳಿದ. ನಿರ್ಮಲ ಉತ್ತರಿಸುವ ಮೊದಲೇ ಅನ್ನಪೂರ್ಣ ತನ್ನ ದನಿಯನ್ನು ಎತ್ತರಿಸಿ, “ಏನೋ ಇಂಗ್ಲಿಷ್. ಏನೋ ಲಗೋರಿ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ರಸ್ತೆಯ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿದ್ದ ಇಬ್ಬರು ಹುಡುಗಿಯರ ಕಡೆ ಹೋದಳು. ಆ ಹುಡುಗರಿಗಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ ನಿರ್ಮಲಳಿಗೂ ಅವಳ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗಿತ್ತು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಆ ಇಬ್ಬರು ಹುಡುಗಿಯರು “ವಾಟ್ ಐಸ್ ಯುವರ್ ನೇಮ್?” ಎಂದರು.

“ಮೈ ನೇಮ್ ಅನ್ನಪೂರ್ಣ, ಯುವರ್ಸ್” ಎಂದು ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ ನಗುತ್ತಾ ಕೇಳಿದಳು. ಅನ್ನಪೂರ್ಣಳ ಆ ನಗುವಿಗೆ ಎಂಥದೋ ಮೋಡಿಮಾಡುವ ಒಂದು ಶಕ್ತಿ ಇತ್ತು. ತಕ್ಕಣ ಆ ಇಬ್ಬರು ಹುಡುಗಿಯರು ತಮ್ಮನ್ನು ಪರಿಚಯಿಸಿಕೊಂಡು “ಅನ್ನಪೂರ್ಣ ನಮ್ಮ ಟೀಮ್. ಬನ್ನಿ, ಆಟ ಆಡೋಣ” ಎಂದರು.

ತಕ್ಕಣ ಅನ್ನಪೂರ್ಣ ಪುಟ್ಟ ವೃತ್ತ ಎಳೆದು, ಅದರ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದರ ಮೇಲೆ

